22/03/2021

Подгорица: Свети момишићки мученици сведоци вечног и непролазног Царства Христовог

Црква Светог Георгија и Светих 42 новомученика момишићка у подгоричком насељу Момишићи 22. марта 2021. године молитвено је прославила празник Светих мученика севастијских и Светих мученика момишићких. Након што је благосиљан и преломљен славски колач, који је принео Младен Дубак са породицом, сабранима се обратио протојерej Жељко Ћалић:

– Данашњи Сабор Божји је сабор свједока правде Божје. Бог је дошао у овај свијет и сам страдао, Њему су најближи Његови мученици – страдалници. И ми смо овдје данас да посвједочимо њихово свједочење. И ми смо сабор тих свједока који свједоче о томе да страдање у овоме свијету није бесмислено и да зло, и оно што је дух овога свијета, никад не побјеђује на крају. Имамо облак свједока, како каже апостол Павле, а том облаку припадају и наши Момишићки мученици чије мошти овдје почивају и које цјеливамо, чије молитве иштемо пред Пријестолом Божјим. То је велики дар за нас, за овај народ, овај град. Изузетан дар Божји свима нама недостојнима.

– Наш хришћански живот заправо је свједочење и прихватање тога страдања,

као појединца или народа, у овоме свијету. Нема времена ни вијека у овоме свијету а да није било некога страдања. Некада су та страдања била видљива, очигледна, када су непријатељи устајали на мученике, као што је овдје био случај са страдалницима Момишићким, а данас имамо непријатеље који су невидљиви. Главни непријатељи овога свијета и човјека су невидљиви и пројављују се на разне начине. Такав непријатељ је и ова нова пошаст против које се боримо. Си који данас брину о здрављу људи у цијеломе свијету састрадавају са мученицима, тако да је и то једна врста мучеништва, страдања и свједочења. Посебно треба да схватимо да мучеништво није пањеништво јер страдање губи смисао ако није у име Божје, у име вјечнога живота, ако није из преспективе Царства небескога, подетио је беседник и наставио:

– Онда је то мучеништво онога лијевога непокајанога разбојника који није познао Христа. Тог мучеништва и такве врсте свједочења било је кроз људску историју све вријеме, када су људи за пролазне идеале и филозофије и вриједности овога свијета страдали узалуд. Једино истинско право страдање је оно које нам свједоче наши Момишићки мученици јер страдање за Христа је једино страдање које има свој смисао. Људи данас много страдају и боје се смрти, али дјеца момишићка, која су овдје пострадала, нису се уплашила смрти већ да је то за њих била само завршна лекција у њиховој вјеронауци коју су им предавала два свештеника која су пострадала са њима и показали дјеци примјер. А онда су они, учећи о Христу и Његовом страдању, себе препознали у томе страдању, и видјели да и они могу бити као Христос њихов Бог. Свако вријеме носи своје страдање, своје бреме, како каже наш народ, па тако и ово наше вријеме има своје бреме које носимо сада. Али то не смије да нас поколеба и баци у очајање и створи осјећај безнађа, не дај Боже. То је најгоре стање духовно које човјек може да носи у себи – стање безнађа и очајања.

– Бог нам даје силу вјечног и непролазног оптимизма Царства Христовога, коју свједоче и Свети момишићки и севастијски мученици које данас славимо, као и велики број мученика наше Цркве. Сви они су свједоци да страдање за ближњега и истину Божију није бесмислено те да такво страдање има свој вјечни и непролазни смисао и славу. Зато нека је благословен Бог наш и нека Му је хвала што нас је сабрао овдје данас. Срећан празник, оче Никола, теби и твојим парохијанима, и свима вама, браћо и сестре, да нас Свети мученици укријепе у нашем животу да усправно стојимо и носимо наш крст достојанствено. То је оно што Бог очекује од нас и то је основни смисао нашега живота у овоме пролазном и страдалном вијеку. Шта је друго

свједочење страдања него задобијање радости Божије. То страдање је инспирисано управо радошћу васкрслог Христа, а за циљ има вјечну и непролазну радост у заједници са живим истинитим Богом – Оцем, Сином и Духом Светим – коме нека је хвала и слава у вјекове и у сву вјечност" закључио је протојерej Жељко Ћалић.

Славу је сабранима честитао и протојерej Никола Пејовић, парох момишићки, који се сетио и блаженог спомена митрополита Амфилохија кроз кога је Бог васкрсао светињу на Момишићкој гори:

– Његова вјера, његово састрадавање, његово мученишство и мученичко служење кроз деценије његове архипастирске службе, угледали су не само свједоке Христове у времену у коме је живио, него је он том својом вјером гледао дубоко кроз вјекове и тако је гледајући кроз вјекове наишао и на овај живоносни гроб и учинио га заиста извором воде живе, мјестом гдје се ми напајамо већ скоро двије деценије. Мјестом гдје се сабирамо и гдје ова светиња његовим благословом, а и благословом Светих мученика, из године у годину нараста. Нека би му Господ подарио Царство небеско и да нас никад у својим молитвама не остави пред Пријестолом Господњим. А ми да наставимо оним путем којим је он ходио и да се ни он од нас не застиди, а ни ми када се сусретнемо са њим у Царству небескоме, поручио је протојерej Никола Пејовић.

вићевићу

spc.rs